

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 18/11/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 89

Chúng ta học Phật mới biết được nguyên nhân vì sao con người sống ở thế gian này có sự khác biệt nhau rất lớn. Trong Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, Thích Ca Mâu Ni Phật giảng tại long cung, Ngài đã chỉ rõ cho các thánh chúng biết lý do vì sao chúng sanh trong các loài thủy tộc lại muôn vàn dạng khác biệt, con thì có hình thù to lớn, con thì có thân mỏng và rất dài.

Người ở thế gian cũng vậy, có kẻ giàu người nghèo, có người sống an lạc tự tại, có người thì khổ đau và chướng ngại, thậm chí đến lúc chết họ vẫn như vậy mà không thoát ra được. Tâm cảnh của họ như thế, họ sẽ đi về đâu? Chắc chắn là tam đồ ác đạo! Vậy điều gì đã tạo nên hoàn cảnh này? Tất cả đều là nhân tốt thì quả tốt và nhân xấu thì quả xấu! Biết vậy thì tại sao chúng ta không tích cực tu nhân tốt?

Khéo tu nhân tốt nên thay đổi được vận mạng, thay đổi được hoàn cảnh sống. Bản thân tôi đã thay đổi được hoàn cảnh sống của mình. Năm năm trước, tôi phải ăn rau nhiễm thuốc còn bây giờ đi tới bất cứ nơi nào, tôi đều có rau sạch mình trồng và người xung quanh được cùng hưởng dụng. Bản thân tôi giờ có thể cho đi một cách vô điều kiện.

Bồ thí trong nhà Phật là chân thật cho đi một cách vô điều kiện, là tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến. Nếu có điều kiện thì không phải là tinh thần bồ thí của nhà Phật. Trên Kinh Kim Cang nhà Phật nói một cách rõ ràng là bồ thí phải đạt “*Tam luân không tịch*” tức là “*không thấy mình bố thí, không thấy người nhận thí, không thấy đồ vật mình cho đi.*”

Ngày nay, việc in ấn sách cũng không vô điều kiện, luôn là có bản quyền nên người vi phạm cũng có thể bị truy tố hoặc phía sau cuốn sách có in tài khoản để vận động mọi người cúng dường. Việc này cũng không phải là vô điều kiện. Chúng ta thấy Hòa Thượng cả cuộc đời của Ngài làm biết bao nhiêu là việc. Ngài chỉ cần nghĩ đến, tâm tưởng thì sự thành. Ngài nghĩ 100 ngôi trường thì liền có 100 ngôi trường ra đời, nghĩ đến Trung Tâm Giáo Dục Đệ Tử Quy thì có người bỏ ra hàng trăm triệu đô để xây dựng. Ngài muốn in Đại Tạng Kinh để tặng cho các thư viện, các trường đại học trên thế giới thì lập tức có hàng nghìn bộ Đại Tạng Kinh, mỗi bộ ba, bốn ngàn đô được in ra để Ngài tặng. Phía sau quyển Kinh không có tài khoản kêu gọi đóng góp. Các pháp hội

của Tịnh tông Học hội tặng rất nhiều Kinh sách, hoan nghênh tặng cho mọi người, muốn lấy bao nhiêu cũng được mà không hề có sổ tài khoản quyên góp.

Chúng ta cũng phải cẩn trọng khi in hình ảnh trên các vật phẩm, đặc biệt là hình tượng của Phật pháp. Hòa Thượng chỉ dạy rằng việc gì trên Kinh có dạy, Tổ sư Đại đức có làm thì chúng ta mới làm. Ngày ngày, họ giảng về cách tu phước, tích phước, tiết phước nhưng chính họ lại không làm, lại lãng phí phước báu thì phước báu ở đâu ra? Tất cả nhưng việc làm sai đó có nhân quả không nhỏ.

Nhiều người Bồ thí đôi lúc lại không thể hiện đúng tinh thần của nhà Phật, luôn tỏ thái độ bề trên ban cho bề dưới. Hòa Thượng dạy về Bồ thí khiến tôi rất cảm xúc. Bồ Thí không phải bề trên ban cho bề dưới mà Bồ thí chính là tận tâm tận lực, hy sinh phụng hiến một cách chân thành, thanh tịnh, từ bi. Người làm được như thế thì không có chướng ngại.

Ở Sơn Tây, chúng ta tặng quà cho những người xung quanh nên ban đầu họ ngại, dần dần, tặng quà miết thì trở nên thân thiết hơn nhưng họ vẫn không hiểu vì sao chúng ta làm như vậy. Bắc Giang, Đắc Lắc cũng vậy, nhiều người không hiểu đạo lý vì sao chúng ta tặng rau, đậu hay quà cho họ.

Chúng ta có thể không dùng ngôn từ Phật pháp mà bằng những lời dạy của ông bà để giải thích cho họ. Đối với người miền Nam là: “*Bánh ít đi thì bánh quy lại*”. Đối với người miền Bắc là: “*Người ta ăn thì còn, con ăn thì hết*”. Chúng ta cũng có câu “*Lá lành đùm lá rách*”, rồi lá rách đùm lá te tua. Chúng ta làm, sách tấn người cùng làm, nhờ đó, chúng ta tạo nên một làng xóm, một xã hội đoàn kết.

Nhà Phật dạy Tứ Nhiếp Pháp trong đó đứng đầu là Bồ thí Nhiếp để nhiếp hóa chúng sanh, chính là tạo nên sự đoàn kết, thân ái, thân tình. Hôm trước tôi chia sẻ ở một vùng quê miền Bắc, nơi đó người dân trong làng đã chung tay sửa chữa một ngôi chùa. Tôi sách tấn họ là nên tiếp tục chăm lo đến những bà con khó khăn trong xóm. Đó cũng là cách làm phù hợp với tinh thần của nhà Phật! Chúng ta không khô cứng ở một hình thái mà tùy thuận với tất cả mọi hoàn cảnh để có thể chân thật làm lợi ích cho cộng đồng và xã hội.

Khi thực hành lời Phật dạy về Bồ Thí Nhiếp, chúng ta phải “*cho đi*” một cách vô điều kiện. Ngay cả lý do “*cho đi*” như là để mong người nhận trở thành người học Phật hay mong người ta là đệ tử của mình cũng là sai. Trên Kinh Phật dạy Bồ thí phải “*Tam Luân Không Tịch: Không thấy mình làm, không thấy người nhận, không thấy vật cho đi*”. Gieo nhân Bồ thí vô điều kiện như thế sẽ nhận được quả một cách vô điều kiện.

Bà Hứa Triết hằng ngày có cái gì thì đều chia sẻ cho người khó khăn, thiếu hụt. Bà tận tâm tận lực lo cho người một cách vô điều kiện. Ngay đến ý nghĩ lo lắng cho bản thân mình mà bà cũng không có. Bà nghĩ đến việc gì đó cho chúng sanh thì bà liền có tiền, mà có tiền thì liền cho đi ngay. Tủ lạnh của bà thường đầy ắp đồ ăn mà không biết

ai mang đến. Đây là hạnh phúc đúng nghĩa, tức là chân thật tự tại, chân thật an vui, chân thật thanh tịnh. Cư Sĩ Mộc Nguyên từng hỏi bà là: “*Bà không lo cho mình sao?*” Bà trả lời là: “*Tôi không được phép nghĩ cho tôi, tôi phải lo nghĩ cho tất cả mọi người đang cùng khổ, khó khăn. Ông trời sẽ lo cho tôi*”. Suốt cuộc đời, Bà chưa từng mua một bộ quần áo mới mà là nhặt quần áo từ trong thùng rác, Bà từng nói rằng: “*Tôi mặc bộ đồ mới, tôi cảm thấy có lỗi với những người mà hằng ngày tôi đang chăm sóc*”.

Lúc Bà 101 tuổi thì Bà quy y Hòa Thượng Tịnh Không, Bà hỏi: “*Hòa Thượng ơi! Con có đủ tư cách để làm đệ tử của Phật không?*” Hòa Thượng trả lời: “*Nếu chấm điểm 10 thì bà vượt qua điểm 10*”. Ngày Bà đến nhận Diệp Quy Y, Bà mặc áo cộc tay và chiếc quần lỡ qua đầu gối. Ông Lý Mộc Nguyên hỏi bà: “*Bà không lạnh sao?*”. Bà ngây ngô chân thật hỏi lại : “*Lạnh à? Không biết!*” Bà không biết đến nóng, lạnh là gì và Bà cũng không biết hướng nào là Đông Tây Nam Bắc.

Chúng ta có phân biệt chấp trước nên chúng ta có nóng lạnh còn tâm của Bà chỉ lo nghĩ đến những việc cần làm nên tâm Bà thanh tịnh. Bà không còn có ý niệm trời nóng quá đi tìm máy điều hòa cho mát, trời lạnh quá thì đi tìm lò sưởi hay mặc thêm quần áo ấm. Dòng tư tưởng xuyên suốt trong Bà chỉ là ý niệm nghĩ cho người, người này người kia đang cần giúp đỡ. Bà đã làm được “*Tam Luân Không Tịch*” như lời Phật dạy. Bà chẳng những đủ tư cách làm đệ tử Phật mà tương lai Bà sẽ là một vị Phật, hiện tại Bà đã là một vị Bồ Tát rồi!

Qua hình ảnh của bà Hứa Triết, chúng ta thấy tiêu chuẩn của người học Phật là như thế nào? Là tâm chân thành, tâm thuần khiết. Đó là lý do vì sao người thực hành đúng tâm này thì có đời sống an lạc, thanh tịnh, tự tại và không làm được thì sống một cách khổ sở, bận rộn, bức bách. Bản thân tôi làm rất nhiều việc mà chẳng có mong cầu gì nên tự tại, an vui. Tôi có thể làm được như vậy là do Hòa Thượng dạy. Cả đời của Hòa Thượng ở thế gian là một tấm gương về tận tâm tận lực làm tất cả mọi việc.

Những lần Hòa Thượng đi nước ngoài, có lúc Ngài đi chỉ một mình, không phải lúc nào bên Ngài cũng có người. Lúc Ngài ở Xinh-ga-po, ông Lý Mộc Nguyên muốn cất cử người đến giúp Ngài, Ngài nói tôi không muốn nhận phần thiệt thòi này. Ý của Ngài là mọi việc đều là người khác làm thì Ngài chẳng được làm nữa, chẳng được vận động, chẳng phải là vô dụng sao?

Chúng ta ở trong mỗi vai trò của mình thì hãy gắng mà tận tâm tận lực. Chúng ta sống trong cuộc đời có rất nhiều vai trò, trước tiên là vai trò của một công dân trong quốc gia, làm gì cũng suy nghĩ đến việc làm của mình có đúng tư cách của một vị công dân yêu nước hay không? Rồi vai trò của người con, người cháu, người Cha, người Mẹ, người bạn, người hàng xóm, chúng ta đã làm tròn chưa? Khi chúng ta đủ tốt trong đối nhân xử thế với mọi người thì chính mọi người sẽ trở nên tốt đẹp. Cho nên người ta chưa tốt với chúng ta là do chúng ta chưa đủ tốt chứ không phải là họ không tốt.

Mỗi chúng ta ngày ngày phải quán sát nhân, duyên, quả. Nhân cộng duyên mới thành quả. Muốn có trái ngọt thì phải có hạt giống tốt cộng thêm duyên là đất, phụ liệu cho đất. Chúng ta phải tạo được nhân tốt tuy nhiên dù có nhân tốt mà duyên không tốt thì cũng không có quả tốt. Chúng ta muốn làm gì đó cho ai mà gặp phải duyên xấu là một người rủ đi chơi, ăn nhậu thế là chúng ta đi theo người bạn này thì chúng ta sẽ không có quả tốt. Nhân xấu nhất định không gieo, duyên xấu nhất định không tiếp cận. Mặt khác, khi quả xấu hay tốt đến với chúng ta thì chúng ta tư duy rằng kết quả này do đời trước chúng ta đã gieo nhân. Vậy thì phải nỗ lực mà tu nhân.

Người thế gian đa phần không quán sát nhân duyên quả, khi gặp chuyện xấu, họ thường oán trời, trách người, khởi tâm động niệm là ức hiếp người để lợi mình. Trong xã hội ngày nay có những người chỉ ngồi không mà gạt người, họ có thể nhờ đó sắm ô tô, ở nhà sang, tiêu sài hoang phí. Trong khi những người bị lừa đảo phải trải qua một đời sống cùng khổ. Còn đối với chúng ta, chúng ta phải biết quán sát nhân duyên, quả báo để điều chỉnh lại khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế, hành động tạo tác của chúng ta.

Hòa Thượng từng chỉ dạy rằng “*Phật pháp phải cho ra Phật pháp*”. Hiện tượng đáng lo ngại là bề ngoài hình tướng là mượn danh Phật pháp nhưng bên trong nội dung lại không phải là tinh thần của Phật pháp. Phật dạy chúng ta trong đời sống, việc làm phải: “*Tam Luân Không Tịch: Không thấy mình làm, không thấy người mình đã giúp, không thấy những vật phẩm mình đã cho đi hoặc đã làm ra*”.

Thế nhưng chúng ta vẫn thấy chính mình nói riêng và cả người học Phật, đệ tử Phật nói chung vẫn làm ra những điều sai trái. Chính chúng ta đã làm cho người ta ngộ nhận, hiểu lầm về nhà Phật. Vậy chính chúng ta là người trực tiếp hủy hoại Phật pháp. Lẽ ra thấy chúng ta, người ta nói: “*Đúng là người học Phật có khác, biết bố thí, cho đi một cách vô điều kiện.*” Nhưng đâu đó, bản chất tham của chúng ta vẫn còn nguyên nên chúng ta học Phật mới ở trên tướng, chưa chuyển hóa được nội tâm, khiến họ nói: “*Học Phật mà tham*”.

Đây là tạo nhân không tốt nên gặp quả không tốt. Có người sống giàu sang nhiều tiền nhưng cuộc sống vẫn bức bách. Họ có tu bố thí nên giàu có nhưng họ thiếu tâm yêu thương, tâm từ bi, tâm bao dung nên thường bị người phản bội. Họ chưa từng gặp một người chân thành, xung quanh họ đều người muốn lừa gạt họ và họ không hiểu tại sao. Muốn tìm ra nguyên nhân, chỉ cần họ tự xem xét xem chính họ đã có tâm chân thành hay chưa?

Cho nên chúng ta dứt khoát không gieo nhân xấu, chỉ gieo nhân tốt, nhân thiện. Hòa Thượng hay nhắc chúng ta về pháp tu duy nhất của Bồ Tát là: “*Ngày đêm thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp, không để một ý niệm bất thiện xen tạp.*” Các ý niệm ảo danh ảo vọng, “*tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng*”... khởi lên

là chúng ta phải quán sát thấy. Trong các niệm, thì niệm Phật là tốt nhất cho nên chúng ta niệm Phật cho nhiều để không có khoảng trống khiến các ý niệm bất thiện sanh khởi./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!